

Arrest

nr. 339 138 van 8 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 december 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 3 januari 2017 om internationale bescherming. Op 1 juni 2017 laat de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) weten dat verzoeker wordt geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag en wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 1 februari 2018 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 augustus 2018 laat de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris aan de commissaris-generaal weten dat verzoeker wordt geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag en wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 21 december 2018 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Nadat de adjunct-commissaris dit volgend verzoek op 18 april 2019 ontvankelijk verklaart, beslist de commissaris-generaal op 25 juli 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 230 381 van 17 december 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus.

1.4. Op 9 januari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.5. Op 12 januari 2021 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.5.1. Op 17 maart 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42). Nadat deze beslissing op 17 april 2023 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest met nr. 290 158 van 13 juni 2023 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.5.2. Op 13 juli 2023 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 296 303 van 26 oktober 2023 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.6. Op 8 juli 2021 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 25 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 280 073 van 14 november 2022 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.7. Op 1 augustus 2023 dient verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 29 mei 2024 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.8. Op 27 juni 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/05/2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde een broer in Portugal te hebben en twee broers in Duitsland. Deze behoren geen van allen tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen meerderjarige

broers zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde last te hebben van stress. Betrokkene is doofstom (gebarentaal + een weinig Engels). Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 13/07/2023 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 03/01/2017, 01/02/2018 en 08/07/2021 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Verzoeker heeft de nationaliteit van Gambia. Hij is aldaar geboren op (...) 1998 te Banjul. Hij is moslim en behoort tot de Mandinka etnie.

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Gambia).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“(…)”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Gambia (“nationaliteit: Gambia”) en dit binnen een termijn van 6 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing, in het bijzonder zijn persoonlijke kwetsbaarheid (hij is doofstom), zijn langdurig verblijf in Europa (waaronder in België) en de zijn gebrek aan binding (en vervreemding) van zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Gambia. Hij is aldaar geboren op (...) 1998 te Banjul. Hij is moslim en behoort tot de Mandinka etnie.

Verzoeker is opgegroeid in zijn geboorteplaats, Banjul. Verzoeker woonde er samen met zijn ouders, broers en zussen. Verzoeker liep school tot zijn achtste levensjaar, waarna hij ernstig ziek werd. Als gevolg van deze ziekte verloor verzoeker zijn gehoor.

Verzoeker kon zijn schoolgaan voortzetten in een school in Serekunda, een school voor dove en slechthorende kinderen. De school was echter maar ingericht tot de lagere klassen (tot het zesde jaar), waardoor verzoeker nadien niet meer naar school kon gaan. Andere scholen, ingericht voor dove en slechthorende kinderen, zijn niet beschikbaar voor de hogere jaren.

Verzoeker verbleef hierdoor vaak bij zijn moeder. Zijn vader was werkzaam in Angola en was hierdoor, bijgevolg, vaak in het buitenland.

In 2014 ontstond er geweld in de hoofdstad van Gambia, Banjul. Betogers werden gevisieerd door de politiediensten na de verkiezingen. Toen het geweld steeds dichterbij verzoeker kwam, namen drie vrienden hem mee naar Senegal (Dakar). Daar verbleven zij enige tijd, waarna zij verder trokken naar Mali en Libië.

In Libië werden verzoeker en zijn drie vrienden aangehouden. Zij werden twee maanden vastgehouden, waarna zij uiteindelijk werden vrijgelaten. Zij konden via een smokkelaar uiteindelijk Italië bereiken. Via Italië ging verzoeker naar Duitsland.

Verzoeker verbleef meer dan vier jaar in Duitsland waar hij werd opgevangen in een centrum voor verzoekers om internationale bescherming. Verzoeker kon zich gedurende deze periode nooit uitdrukken ten aanzien van de Duitse autoriteiten, aangezien hij de bijstand nodig heeft van een tolk gebarentaal.

Uiteindelijk besloot verzoeker om hierdoor naar België door te reizen. Verzoeker diende op 3 januari 2017 een eerste verzoek in tot internationale bescherming. Verzoeker ging echter naar Portugal waar een oom van hem woont. Hierdoor miste hij een afspraak bij de Dienst Vreemdelingenzaken en werd verzoeker geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker kwam vervolgens terug naar België. Hij diende een nieuw verzoek in tot internationale bescherming op 1 februari 2018. Verzoeker verblijft sindsdien in België.

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar Gambia. Verzoeker diende hierom een volgend (vierde) verzoek tot internationale bescherming in op 1 augustus 2023. In het kader hiervan, had verzoeker een interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 mei 2024.

Verzoeker verwoordde zijn vrees bij een terugkeer naar Gambia als volgt: “Terugkeren is onmogelijk, ik heb er geen familie meer, ik ben helemaal alleen. Ik ben doofstom, het leven in Gambia is niet mogelijk zo omdat je nergens steun krijgt en nergens aanvaard wordt. Je wordt telkens uitgesloten uit de maatschappij. Ik ontvluchtte Gambia omdat je als doofstomme in Gambia altijd maar obstakels tegenkomt. De horenden

krijgen alle voordelen, in Gambia word je als doofstomme compleet uitgesloten door de maatschappij. Hier in BE hoor ik wel tot de maatschappij, ik kan zelfs voetbal spelen en heb veel vrienden. Hier in BE zijn de scholen ook veel beter, hier heb je als doofstomme toegang tot alles in de maatschappij. In Gambia niet.” (zie vraag 20, verslag interview DVZ). Verzoeker benadrukte vervolgens nog dat hij heel weinig contact heeft met personen in Gambia. Hij heeft er geen familie meer waarop hij beroep kan doen (zie vraag 22, verslag interview DVZ).

Verzoeker benadrukt derhalve zijn langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat hij afwezig is gebleven uit Gambia, waardoor hij zich tevens een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Gambia. Verzoeker is vervreemd geraakt van zijn land van herkomst door de afwezigheid uit Gambia. Verzoeker kampt, als doofstomme, met een bijzondere kwetsbaarheid. Hij benadrukte herhaaldelijk dat hij geen enkele binding meer heeft met Gambia, door letterlijk te stellen: “Terugkeren is onmogelijk, ik heb er geen familie meer, ik ben helemaal alleen”. Verzoeker heeft geen inkomen of huisvesting in Gambia. Verzoeker verblijft in Europa en bouwde zijn leven alhier uit, hetgeen haaks staat op de (leef)omstandigheden in Gambia. Met zijn familie heeft verzoeker geen contact meer.

De verzoekende partij vreest hierdoor in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting in combinatie met de algemene veiligheidssituatie in Gambia.

Deze elementen zijn derhalve gekend (of diende gekend te zijn) door verweerder, aangezien deze elementen werden aangehaald tijdens een interview bij verweerder (in het kader van de procedure tot internationale bescherming).

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Verzoeker stelt vast dat, ondanks zijn persoonlijke situatie, hierover geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing.

Nergens blijkt dat met dit belangrijk gedeelte van de persoonlijke (en gekende) situatie van verzoeker werd rekening gehouden door de gemachtigde voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op.

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat minstens niet blijkt dat een zorgvuldige beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker heeft plaatsgevonden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De persoonlijke situatie van verzoeker wijst er evenwel op dat er een reëel risico is dat verzoeker in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker wijst hiertoe op de elementen die blijken uit zijn administratief dossier.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Gambia. Hij is aldaar geboren op (...) 1998 te Banjul. Hij is moslim en behoort tot de Mandinka etnie.

Verzoeker is opgegroeid in zijn geboorteplaats, Banjul. Verzoeker woonde er samen met zijn ouders, broers en zussen. Verzoeker liep school tot zijn achtste levensjaar, waarna hij ernstig ziek werd. Als gevolg van deze ziekte verloor verzoeker zijn gehoor.

Verzoeker kon zijn schoolgaan voortzetten in een school in Serekunda, een school voor dove en slechthorende kinderen. De school was echter maar ingericht tot de lagere klassen (tot het zesde jaar), waardoor verzoeker nadien niet meer naar school kon gaan. Andere scholen, ingericht voor dove en slechthorende kinderen, zijn niet beschikbaar voor de hogere jaren.

Verzoeker verbleef hierdoor vaak bij zijn moeder. Zijn vader was werkzaam in Angola en was hierdoor, bijgevolg, vaak in het buitenland.

In 2014 ontstond er geweld in de hoofdstad van Gambia, Banjul. Betogers werden gevisieerd door de politiediensten na de verkiezingen. Toen het geweld steeds dichterbij verzoeker kwam, namen drie vrienden hem mee naar Senegal (Dakar). Daar verbleven zij enige tijd, waarna zij verder trokken naar Mali en Libië.

In Libië werden verzoeker en zijn drie vrienden aangehouden. Zij werden twee maanden vastgehouden, waarna zij uiteindelijk werden vrijgelaten. Zij konden via een smokkelaar uiteindelijk Italië bereiken. Via Italië ging verzoeker naar Duitsland.

Verzoeker verbleef meer dan vier jaar in Duitsland waar hij werd opgevangen in een centrum voor verzoekers om internationale bescherming. Verzoeker kon zich gedurende deze periode nooit uitdrukken ten aanzien van de Duitse autoriteiten, aangezien hij de bijstand nodig heeft van een tolk gebarentaal.

Uiteindelijk besloot verzoeker om hierdoor naar België door te reizen. Verzoeker diende op 3 januari 2017 een eerste verzoek in tot internationale bescherming. Verzoeker ging echter naar Portugal waar een oom van hem woont. Hierdoor miste hij een afspraak bij de Dienst Vreemdelingenzaken en werd verzoeker geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker kwam vervolgens terug naar België. Hij diende een nieuw verzoek in tot internationale bescherming op 1 februari 2018. Verzoeker verblijft sindsdien in België.

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar Gambia. Verzoeker diende hierom een volgend (vierde) verzoek tot internationale bescherming in op 1 augustus 2023. In het kader hiervan, had verzoeker een interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 mei 2024.

Verzoeker verwoordde zijn vrees bij een terugkeer naar Gambia als volgt: "Terugkeren is onmogelijk, ik heb er geen familie meer, ik ben helemaal alleen. Ik ben doofstom, het leven in Gambia is niet mogelijk zo omdat je nergens steun krijgt en nergens aanvaard wordt. Je wordt telkens uitgesloten uit de maatschappij. Ik ontvluchtte Gambia omdat je als doofstomme in Gambia altijd maar obstakels tegenkomt. De horenden krijgen alle voordelen, in Gambia word je als doofstomme compleet uitgesloten door de maatschappij. Hier in BE hoor ik wel tot de maatschappij, ik kan zelfs voetbal spelen en heb veel vrienden. Hier in BE zijn de scholen ook veel beter, hier heb je als doofstomme toegang tot alles in de maatschappij. In Gambia niet." (zie vraag 20, verslag interview DVZ). Verzoeker benadrukte vervolgens nog dat hij heel weinig contact heeft met personen in Gambia. Hij heeft er geen familie meer waarop hij beroep kan doen (zie vraag 22, verslag interview DVZ).

Verzoeker benadrukt derhalve zijn langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat hij afwezig is gebleven uit Gambia, waardoor hij zich tevens een levenswijze heeft eigen gemaakt die haaks staat op de situatie in Gambia. Verzoeker is vervreemd geraakt van zijn land van herkomst door de afwezigheid uit Gambia. Verzoeker kampt, als doofstomme, met een bijzondere kwetsbaarheid. Hij benadrukte herhaaldelijk dat hij geen enkele binding meer heeft met Gambia, door letterlijk te stellen: "Terugkeren is onmogelijk, ik heb er geen familie meer, ik ben helemaal alleen". Verzoeker heeft geen inkomen of huisvesting in Gambia. Verzoeker verblijft in Europa en bouwde zijn leven alhier uit, hetgeen haaks staat op de (leef)omstandigheden in Gambia. Met zijn familie heeft verzoeker geen contact meer.

De verzoekende partij vreest hierdoor in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting in combinatie met de algemene veiligheidssituatie in Gambia.

Deze elementen zijn derhalve gekend (of diende gekend te zijn) door verweerder.

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, 52/3, § 1, en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om binnen 6 dagen het grondgebied te verlaten omdat door de commissaris-generaal op 29 mei 2024 een beslissing van niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek om internationale bescherming werd genomen, omdat hij “*niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum*”, en omdat hij verklaarde “*geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben*”, zijn broer in Portugal en twee broers in Duitsland niet tot zijn gezinskern behoren, en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet in het bezit is van medische informatie waaruit zou blijken dat hij momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij hekelt dat in de bestreden beslissing geen enkel motief te vinden is over zijn persoonlijke situatie, waarbij hij (onder meer) wijst op zijn langdurig verblijf in België, zijn gebrek aan binding met (en vervreemding van) zijn land van herkomst en het gegeven dat hij doofstom is. Over het gegeven dat verzoeker doofstom is, wordt in de bestreden beslissing nochtans uitdrukkelijk gemotiveerd dat hij geen medische documenten heeft neergelegd en dat het dossier geen aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat, zodat de DVZ niet in het bezit is van medische informatie waaruit zou blijken dat verzoeker momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Voorts wordt er in de bestreden beslissing verwezen naar de beslissing van de adjunct-commissaris van 29 mei 2024 waarmee verzoekers vijfde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard. In deze beslissing wees de adjunct-commissaris erop dat de Raad in het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming reeds oordeelde dat verzoeker in Gambia kan rekenen op een aangepaste omkadering, dat verzoekers mogelijke financiële moeilijkheden onvoldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van daden van vervolging, dat zelfs indien verzoeker aannemelijk zou maken dat hij bij een terugkeer naar Gambia (ernstig) zou worden gediscrimineerd, *quod non*, hij dan nog niet aantoonde dat hij verstoken zou blijven van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet en dat de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers vrees dat hij bij terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zichzelf niet zou kunnen onderhouden moeten worden gerelativeerd aangezien zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in verschillende Europese landen, waardoor een grote mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid blijkt. Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift *in concreto* toe te lichten waarom deze motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn en waarom de gemachtigde *in casu* bijkomend diende te motiveren over de elementen en vrees die verzoeker reeds had ingeroepen in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming.

Wat betreft de elementen van integratie wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die verzoeker indiende en die op 13 juli 2023 negatief werd afgesloten. In de beslissing van 13 juli 2023 oordeelde de gemachtigde over de omstandigheid dat verzoeker sedert 2017 in België zou verblijven, het integratie-parcours dat verzoeker in België heeft afgelegd en de intentie van verzoeker om conform de Belgische waarden en normen verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Voorts oordeelde de gemachtigde in deze beslissing dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn

aanvraag om machtiging tot verblijf en dat verzoeker geen bewijzen voorlegt dat zijn moeder en zes broers en zussen niet langer in Gambia zouden verblijven, noch dat hij niet bij deze familieleden (tijdelijk) kan verblijven en dat deze niet voor hem zouden kunnen zorgen in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad achtte deze overwegingen in zijn arrest met nr. 296 303 van 26 oktober 2023 niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom de gemachtigde bijkomend diende te motiveren over de elementen die verzoeker reeds had ingeroepen in zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waarover in het kader van deze aanvraag al werd gemotiveerd en waarom de gemachtigde in de bestreden beslissing niet kon volstaan met een verwijzing naar de beslissing over laatstgenoemde aanvraag.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing, die verzoeker verplicht om het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tot gevolg heeft dat verzoeker zich naar Gambia dient te begeven, benadrukt de Raad dat verzoeker, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek werd afgewezen. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat er door zijn persoonlijke situatie een reëel risico is dat hij “in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”, kan dan ook worden geduid dat de adjunct-commissaris op 29 mei 2024 verzoekers vijfde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaarde en er in zijn beslissing (onder meer) op wees dat de Raad in het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming reeds oordeelde dat verzoeker in Gambia kan rekenen op een aangepaste omkadering, dat verzoekers mogelijke financiële moeilijkheden onvoldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van daden van vervolging, dat zelfs indien verzoeker aannemelijk zou maken dat hij bij een terugkeer naar Gambia (ernstig) zou worden gediscrimineerd, *quod non*, hij dan nog niet aantoonde dat hij verstoken zou blijven van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet en dat de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers vrees dat hij bij terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zichzelf niet zou kunnen onderhouden moeten worden gerelativeerd aangezien zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in verschillende Europese landen, waardoor een grote mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid blijkt. Verzoeker toont niet aan dat er nieuwe gegevens zijn die de gemachtigde er hadden dienen toe te brengen alsnog te besluiten dat hij een reëel risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen betwist verzoeker niet dat hij verklaarde *“geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben”*, noch dat zijn broer in Portugal en twee broers in Duitsland niet tot zijn gezinskern behoren.

Wat zijn privéleven betreft, wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij sinds 1 februari 2018 in België verblijft en hier tot de maatschappij behoort, veel vrienden heeft en zelfs voetbal kan spelen. Hij laat evenwel na *in concreto* te verduidelijken wie deze vrienden zijn, laat staan dat hij dit staft en aantoon dat de door hem opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). *In casu* licht verzoeker nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Aldus toont verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Bij gebrek aan een beschermingswaardig privéleven of familie- en gezinsleven, diende de gemachtigde niet over te gaan tot een belangenafweging om na te gaan of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op verzoekers privéleven of familie- en gezinsleven te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er wordt overwogen dat verzoeker verklaarde *“geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben”*, dat verzoekers broer in Portugal en twee broers in Duitsland niet tot verzoekers gezinskern behoren, en dat de DVZ niet in het bezit is van medische informatie waaruit zou blijken dat verzoeker momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Voor zover verzoeker beweert dat niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent hij de realiteit. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie door de gemachtigde van zijn *“persoonlijke situatie”* impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder de punten 3.3.2.1. en 3.3.2.2., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoeker zijn argumentatie enkel ontwikkelt in het licht van zijn vrees voor foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen en zijn privéleven. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij niet inziet – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de lange duur van het verblijf en het sociaal netwerk van verzoeker in België en de lange afwezigheid van verzoeker uit Gambia en de daarmee gepaard gaande vervreemding verband houden met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN